

Hồi 22

Bạch Phàm cởi y phục ra, đôi mắt hiếu sắc nhìn chòng chọc vào Bạch Ngọc Quyên, buông ra một chuỗi cười âm đặng.

Đột nhiên, một bóng người cao to lướt đến, trầm giọng:

- Bạch Phàm, ngươi là người hay là chó?

Bạch Phàm đang lửa dục bốc cao, quay phắt đầu lại nhìn, thì ra Tề Lỗ Song Tàn, người mù công người què trên vai, nên thoạt nhìn tưởng như là một người cao to.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Điều Hồng mở mắt nhìn, bất giác mừng rỡ, nhưng cũng hết sức lo lắng bởi Tề Lỗ Song Tàn chưa chắc là địch thủ của Bạch Phàm và Hoắc Phi.

Bạch Phàm tức giận quát:

- Cút khỏi đây mau, lão tử không có thời gian nói chuyện lời thôi với các ngươi.

Người què cười khẩy:

- Lão mù, tính thế nào đây?

- Tùy lão què ngươi đấy.

- Ngươi hãy thổi một khúc cổ vũ cho hấn trước được chăng? Nếu không, làm trò phong lưu ở chốn hoang sơn dã mộ thế này thật quá đơn điệu.

- Không sai, hãy nghe kẻ mù này đây.

Đoạn từ trong lòng lấy ra chiếc ma già, đưa lên miệng thổi ngay.

Món nhạc khí này vốn do Hung Nô sáng tạo, thổi lên hầu hết là âm điệu bi tráng, nhưng lúc này người mù thổi lên nghe như đang động phòng hoa chúc, tân lang và tân nương tình ái dạt dào.

Nói chung, âm điệu ấy vọng vào tai Bạch Phàm và Hoắc Phi trong lúc lửa dục bốc cao, khiến họ cảm thấy máu huyết toàn thân sôi sục như thể mỗi sợi lông trên người đều rung động.

Bạch Phàm vừa định cưỡng hiếp Bạch Ngọc Quyên, bỗng già âm biến đổi trở nên bi tráng như góa bụa khóc chồng, khiến người tan lòng nát dạ.

Bạch Phàm và Hoắc Phi công lực tuy thâm hậu, nhưng vì hoang dâm vô độ, định lực thiếu vững chắc, lúc này đều vận công đề kháng.

Người què thấy thời cơ đã đến, lệ làng rút ô mịch kiếm ra, buông tiếng quát vang lao bổ vào Hoắc Phi.

Hoắc Phi cấp Hồ Thiết Sanh lên, gằn giọng nói:

- Các người mà tiến thêm bước nữa, lão phu lấy mạng tiểu tử này ngay.

Tề Lỗ Song Tàn bất giác ngăn người, lúc này Bạch Phàm cũng đã cấp Bạch Ngọc Quyên lên.

Tề Lỗ Song Tàn thấy kế hoạch đã thất bại, đành một kiếm một già lao bổ vào Hoắc Phi.

Bạch Phàm cũng tung mình lao đến, trước sau giáp công, cuộc chiến ác liệt liền tức diễn ra.

Tề Lỗ Song Tàn thi triển tuyệt học của Tiên Kiếm và Ma Già, phối hợp với Nhị Hợp Nhất Chuông Pháp tự chế, uy lực cũng hết sức hung mãnh.

Lúc này Bạch Điều Hồng lòng nóng như thiêu đốt, định vận công tự giải huyết đạo, nhưng vì lòng quá khích động, công lực không sao ngưng tụ, càng nóng lòng thì lại càng hoảng loạn.

Đôi bên giao thủ khoảng năm mươi chiêu, Bàn Long Đao và Thôi Miêu Tú Sĩ cũng xông vào vòng chiến, hình thành cục diện bốn chọi hai.

Điều khiển Tề Lỗ Song Tàn đầu đầu nhất là Hoắc Phi và Bạch Phàm lại dùng thân người Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên làm binh khí, khiến họ hết sức bối rối, ứng phó khó khăn.

Bỗng nghe bộp một tiếng, người mù bị Bạch Phàm đánh trúng một chưởng vào hông, chúi tới trước ba bước.

Lại bộp một tiếng, người què cũng bị trúng chưởng, rơi xuống khỏi vai người mù, loạng choạng mấy bước rồi ngã ngồi trên đất.

Hoắc Phi tung mình lao đến, vung chưởng bổ xuống đỉnh đầu người què.

Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh lung như từ bốn phương tám hướng vọng đến, đình tai như ốc.

Hoắc Phi và Bạch Phàm vội dùng tay quét mắt nhìn, chỉ thấy một ngọn đại đao màu lục lấp lánh treo trên bia đá.

Hoắc Phi và Bạch Phàm đã được nghe về chuyện Ma Đao xuất hiện, cùng buột miệng kêu lên:

- Ma Đao!

Hoắc Phi bỏ Hồ Thiết Sanh xuống trước tiên, tung mình lao đến trước bia đá, vươn tay ra chụp. Nhưng một luồng ám kinh từ sau bia đá xô ra, đẩy y lùi sau năm bước.

Bạch Phàm không phục, cũng bỏ Bạch Ngọc Quyên xuống, vận hết toàn lực vào hai tay, tung mình lao đến bia đá.

Khi còn cách khoảng ba thước, bỗng nghe choang một tiếng, ngọn quái đao đã tự động rút ra hơn nửa thước, Bạch Phàm kinh hãi lui nhanh.

Y buông tiếng cười khẩy, định vòng ra sau bia đá, nhưng người y vừa động đậy bỗng thấy tấm bia đá lung lay rồi rời khỏi mặt đất, bay lên cao mấy trượng, và ngọn quái đao rơi xuống ngay bên cạnh Hồ Thiết Sanh.

Đột nhiên tấm bia đá trên không nứt đôi, chia ra rơi nhanh xuống đầu Hoắc Phi và Bạch Phàm.

Hai người hoảng kinh lui nhanh, cùng vung tay xuất chưởng, bình bình hai tiếng vang dội, đá bụi văng tứ phía.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Hồ Thiết Sanh chụp lấy quái đao, tung mình đứng lên.

Trước tiên chàng tung chân giải huyết cho Bạch Ngọc Quyên và Bạch Điều Hồng, rồi choang một tiếng rút đao ra, liền tức ánh lực soi sáng nửa khu một địa.

Bạch Phàm và Hoắc Phi kinh hãi, nhưng lòng tham trời dẫy mãnh liệt hơn, thúc giục họ cất bước tiến tới.

Hồ Thiết Sanh nghiêng răng cắn hờn nói:

- Bạch Phàm, cầu tặc ngươi quỳ xuống mau.

Bạch Phàm cười khẩy:

- Ngươi tưởng có quái đao trong tay là có thể hù dọa được người hay sao?

Hồ Thiết Sanh giọng sắc lạnh:

- Cho người nếm mùi lợi hại, ngươi sẽ rõ ngay.

Đoạn gươm đao trở vào ngực của Bạch Phàm, y thét lên một tiếng kinh hoàng, trước ngực đã bị rạch một đường dài, máu tươi tuôn chảy.

Hai người cách nhau đến năm sáu bước, vậy mà Ma Dao lại có uy lực đến vậy, hai ma đầu bất giác hồn phi phách tán.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng:

- Cầu tặc, còn chưa mau quỳ xuống hả?

Bạch Phàm và Hoắc Phi nháy mắt nhau, cùng buông tiếng quát:

- Xông lên.

Cộng thêm Bàn Long Dao và Thôi Miêu Tú Sĩ lại lao bổ vào Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng quát, thi triển chiêu Tà Thiết Liên Ngẫu, chỉ nghe soạt soạt hai tiếng, Thôi Miêu Tú Sĩ hai tai đã bị chém bay, lại tung ra một cước đá y văng bay ra xa hơn trượng.

Quái đao ánh lục chớp lóá, thoạt nhìn hệt như hàng trăm ngọn đại đao lừng không bổ xuống, Bạch Phàm và Hoắc Phi cũng không khỏi kinh tâm động phách.

Hồ Thiết Sanh tột cùng căm hận hai đâm tặc này, quyết chẳng nương tay, thi triển chiêu kỳ học của Phong Lôi Tẩu, chỉ nghe soạt soạt hai tiếng, da đầu lẫn tóc bạc của Hoắc Phi bay ra xa hơn trượng, còn Bạch Phàm thì cánh tay trái đã bị chém cụt đến khuỷu.

Bạch Phàm vốn đang mình trần, liền tức biến thành một người máu, loạng choạng lù ra xa.

Hoắc Phi bị chém bay da đầu, máu tươi chảy xuống mặt, kinh hãi thoái lui lia lịa.

Hồ Thiết Sanh quay sang Tề Lỗ Song Tàn nói:

- Xin hai vị tiền bối hãy ra tay bắt lấy hắn.

Đoạn đối mặt với Bạch Phàm, lạnh lùng nói:

- Cầu tặc, hôm nay Hồ mỗ phải cho ngươi được vui thỏa thích.

Bạch Phàm giờ đã biết rõ Ma Dao lợi hại, nếu chần chừ e khó bảo toàn tính mạng, quay người vừa định đào tẩu.

Hồ Thiết Sanh đã phi thân đến trước mặt, trầm giọng nói:

- Ngươi còn muốn đào tẩu ư? Đây là lăng tẩm của các vị đế vương, phong thủy rất tốt, ngươi được chết tại đây thật là phúc đức.

Đoạn đưa mũi đao trở vào Bạch Phàm. Bạch Phàm thét lên một tiếng thảm thiết, tay phải bụm vào hạ bộ, máu tươi theo bắp đùi chảy xuống.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diệu Hồng then đổ mặt, vội quay đi nơi khác. Nhưng Bạch Ngọc Quyên cảm kích đại ân của Bạch Diệu Hồng và vẫn còn tức giận Hồ Thiết Sanh, bèn quyết định thành toàn cho Bạch Diệu Hồng, cho là Bạch Diệu Hồng đã bỏ ra một cái giá to lớn mới có được Hồ Thiết Sanh, rất xứng đáng nhận lấy tình yêu của chàng.

Lúc này Tề Lỗ Song Tàn đang liên thủ đối phó với Hoắc Phi cùng Bàn Long Dao và Thôi Miêu Tú Sĩ. Bạch Diệu Hồng cũng kinh khiếp trước uy lực của Ma Dao, chỉ có Bạch Ngọc Quyên âm thầm bi thương, thừa cơ rón rén bỏ đi.

Hồ Thiết Sanh lạnh lùng nói:

- Bạch Phàm, niệm tình người từng xẻo thịt trị thương cho Quyên muội, không nỡ hạ sát người, người hãy tự tuyệt đi.

Bỗng nghe Bạch Diệu Hồng kêu lên một tiếng hốt hoảng, Hồ Thiết Sanh và Tề Lỗ Song Tàn vội quay đầu nhìn lại, bọn ma đầu Kiểm Già Minh liền thừa cơ đảo tấu.

Bạch Diệu Hồng lớn tiếng nói:

- Sanh ca vừa rồi đề cập đến chuyện xẻo thịt trị thương, tiểu muội mới sợ nhó là tự này giờ chẳng thấy Quyên muội đâu cả, thì ra đã lên bỏ đi rồi.

Hồ Thiết Sanh giậm chân lia lịa, tra Ma Dao vào vỏ nói:

- Quyên muội cũng thật là, ngu huynh cũng đâu có làm gì quá đáng, chẳng ngờ Quyên muội lại quyết liệt như vậy.

- Chúng ta hãy chia nhau đi tìm, có lẽ Quyên muội chưa đi xa lắm đâu.

Tề Lỗ Song Tàn bỗng nói:

- Chúng lão phu cũng không muốn về tổng đàn Kiểm Già Minh nữa.

Lúc này Hắc Dao Khách, Thiên Đài Kỳ Sĩ và Tiểu Lục Tử cũng đã đến, tiếp theo là Trung Nguyên Ngũ Kỳ Sĩ, chỉ thiếu mỗi mình Động Đình Thần Quân.

Bỗng có tiếng chuông lục chạm nhau vọng đến, dường như có người đang động thủ ở gần đây.

Hắc Dao Khách vội nói:

- Đi mau!

Mọi người liền tức phóng đi về phía ấy, chỉ thấy mười mấy cao thủ Kiểm Già Minh đứng vây tròn, trong vòng có ba người đang động thủ, một trong số chính là Ma Thủ Hồng Nhan Dư Mộng Chân, hai người kia là Tiên Kiểm Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên.

Hồ Thiết Sanh sững sốt, chàng vốn đã có phần cảm với sư tổ và Bạch Long Xuyên, giờ thấy hai người này liền thủ giáp công Dư Mộng Chân, bất giác buông tiếng cười khẩy, tung mình lao đến.

Bọn cao thủ Kiếm Già Minh vừa thấy quần hùng kéo đến, liền tức tách ra, đứng tránh sang một phía.

Lúc này Tiên Kiếm và Ma Già đều có binh khí trong tay, ô mịch kiếm của Tiên Kiếm tung ra chiều nào cũng tạo ra tiếng gió rít ghê rợn.

Ngọn ma già trong tay Bạch Long Xuyên cũng rít lên âm thanh lạnh lói, chuyên nhắm vào yếu huyệt của đối phương.

Tuy nhiên, hai người liền thủ giáp công một mình Dư Mộng Chân cũng chỉ ngang tay nhau, Dư Mộng Chân chỉ bằng vào hai tay không ứng phó, công thủ ung dung, không hề có dấu hiệu mệt mỏi.

Bỗng Dư Mộng Chân quát lên lạnh lạnh, liền tức tung ra hai chiêu kỳ học mà bà đã truyền cho Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên.

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên như không sao phá giải nổi, vội lách sang hai bên, Dư Mộng Chân lướt theo Bạch Long Xuyên, công ra chiêu tuyệt học thứ ba.

Chiêu kỳ học này Hồ Thiết Sanh chỉ sử dụng qua một hai lần, biết rõ uy lực ghê gớm, chỉ thấy kinh phong hung mãnh, mười mấy bóng chưởng ập đến.

Bạch Long Xuyên kinh hãi thoái lui, vội thi triển chiêu sau cùng trong Ma Già Tam Điệp đón tiếp, chỉ nghe bùng một tiếng vang dội, Bạch Long Xuyên bị đẩy lùi ba bước.

Nào ngờ Lạc Kỳ chẳng màng đến thân phận, từ phía sau vung kiếm đâm tới, đó chính là tuyệt chiêu nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm. Dư Mộng Chân liền tức luống cuống, tình thế hết sức nguy cấp.

Hồ Thiết Sanh không dấn nổi nữa, buông tiếng quát vang tung mình lao tới thi triển chiêu kỳ học của Phong Lô Tẩu và quát:

- Sư tổ dùng tay.

Lạc Kỳ cả kinh, muốn lùi đã không kịp, vội tung ra một chưởng đón đỡ.

Hồ Thiết Sanh lòng đã kinh nghi, nhận thấy sư tổ mình không bao giờ lại để hèn như vậy, lập tức toàn lực thi triển Phong Lô Bát Cước.

Lạc Kỳ vốn đã khó chống đỡ nổi chiều kỳ học của Hồ Thiết Sanh, lại bị cước phong áp đảo, khiến ông loạng choạng thoái lui.

Ngay khi ấy, một bóng người lao nhanh đến, lảng không vung chưởng bổ vào Hồ Thiết Sanh.

- Sanh ca, coi chừng phía sau...

Bạch Điều Hồng chưa dứt lời, Hồ Thiết Sanh đã phát giác có kẻ ám toán phía sau, liền tức quay người tung ra một chưởng.

Bùng một tiếng vang rền, Hồ Thiết Sanh bật lùi sau năm sáu bước, người bịt mặt cũng lùi sau ba bước dài.

Người bịt mặt quát:

- Tạm lui!

Bọn người Kiểm Già Minh liền tức theo sau y phóng đi như bay.

Dư Mộng Chân thừ ra chốc lát mới nói:

- Lão thân thật không dám tin hai người này là Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên.

Thiên Đài Kỳ Si tiếp lời:

- Đúng vậy, Lữ mỗ cũng nghĩ như vậy, Lạc đại hiệp và Bạch đại hiệp không bao giờ có hành vi đê hèn như thế.

Hồ Thiết Sanh nghe vậy thật vui lòng mát dạ, chàng cũng mong hai người này không phải lệnh sư tổ và Bạch tiền bối, mà do kẻ khác giả mạo.

Dư Mộng Chân trầm ngâm:

- Theo thân thủ của Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, hai người này cũng không giống.

Hắc Dao Khách nói:

- Hai người này chắc chắn không phải hai vị đại hiệp Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, thử nghĩ với thân phận của hai vị ấy, lẽ nào lại liền thủ đối phó với Dư cô nương, và lại còn ám toán nữa. Vả lại hai vị ấy cũng đâu đành lòng.

Mọi người bật cười, Dư Mộng Chân lừa mắt:

- Lúc này là lúc nào mà Trần huynh có lòng dạ nói đùa thế này? Lão thân có hẹn với Văn Thân Dã Tẩu và Phong Lôi Tẩu gặp nhau tại đây để cùng tái thám tổng đàn Kiểm Già Minh.

Người què trong Tề Lỗ Song Tàn ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu lại chịu hợp tác với chúng ta?

- Không sai, hiện ông ấy đã biết người hôm trước đến Thiên ma Ô quấy nhiễu không phải Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, mà là người của Kiếm Già Minh giả mạo. Rõ ràng là muốn vu oan giá họa cho hai vị ấy, qua đó suy ra, hai vị ấy hẳn là không có trong tổng đàn Kiếm Già Minh.

Thiên Đài Kỳ Si nói:

- Lão tiểu tử Tư Mã Ngưu chịu hợp tác với chúng ta rõ ràng là nhờ có Dư cô nương, đây gọi là kẻ trợ đi theo vàng trắng...

Dư Mộng Chân bỗng khoát tay, thấp giọng nói:

- Mọi người hãy nghe mau.

Quần hùng liền ngưng thần lắng nghe, quả có tiếng già bi thiết từ trong một sơn cốc vọng ra, nghe như góa phụ thốn thức, người bệnh rên rỉ. Bỗng tiếng già biến đổi, lại như ngàn ngựa xông trận, quỷ khóc thần gào.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói:

- Đây là đại già thập bát phách của Bạch tiền bối, văn bối từng nghe Bạch Ngọc Quyên thổi qua rồi.

Mọi người không ai tự chủ được, đi về phía tiếng già vọng đến, không một ai lên tiếng nói, cũng không gây ra một tiếng động khẽ.

Lát sau, quần hùng đã đi đến một sơn cốc hiểm trở, giữa cốc có hai tảng đá to cao đến mấy trượng, khoảng cách chỉ chừng bốn năm trượng, trên mỗi tảng đá đều có một cây cổ tùng và dưới mỗi gốc cây đều có một người ngồi xếp bằng, một người cầm kiếm, một người thổi già.

Quần hùng nấp vào một bãi đá nơi cửa cốc nhìn vào, bất giác giật mình sửng sốt, thì ra hai người ấy chính là Tiên Kiếm Lạc Kỳ và Ma Già Bạch Long Xuyên.

Tiếng già của Bạch Long Xuyên càng lạnh lói hơn, bỗng thấy những trái tùng trên tán cây cùng rơi xuống hết, tung bay rợp trời.

Tiếng già lại biến đổi, nã nùng tha thiết như mẹ hiền tựa cửa trông con, như thiếu phụ tiễn chồng lên đường viễn chinh, sinh ly tử biệt.

Chỉ thấy những trái tùng trên không bỗng bay về phía Lạc Kỳ trên tầng đá đối diện, Lạc Kỳ cầm kiếm ngồi yên, cao giọng cất tiếng ngâm:

"Mười năm sống chết!

Cách biệt muôn trùng!

Nhớ hồng nhan,

Khó thể quên.

Mang kiếm vượt vạn dặm!

Không ai tỏ nỗi niềm!

Dấu gập như không quen.

Bụi đầy mặt,

Tóc như sương.

Nay lại đến chốn đoạn trường xưa.

Nhớ về dĩ vãng se thắt lòng!"

Dư Mộng Chân lòng bồi hồi xúc động, bất giác hai giọt nước mắt lăn dài xuống mà không tiện khóc trước các hậu bối, nên bà vội dằn nén.

Bỗng những trái tùng từ phía Bạch Long Xuyên bay sang phía Lạc Kỳ lả tả rơi xuống khoảng trống giữa hai tầng đá.

Dư Mộng Chân thở dài nói:

- Đây mới chính là Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, ngoài họ ra, ai có được công lực thâm hậu đến vậy?

Hồ Thiết Sanh không sao nén nổi bao nhớ nhung và đau xót trong lòng, nước mắt chảy dài, đứng lên toan cất tiếng gọi.

Dư Mộng Chân vội kéo chàng xuống và nói:

- Đừng nóng vội, hãy chờ xem, họ còn có chuyện nữa.

Chỉ thấy Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cùng lúc ngưng thổi gìa và ca ngâm, từ từ đứng lên, một người ôm gìa, một người ôm kiếm đối mặt nhau, tà áo phất phơ theo gió, trông hệt như thần tiên.

Chỉ nghe Bạch Long Xuyên nói:

- Lạc huynh, chúng ta cách biệt đã lâu lắm rồi.

Lạc Kỳ cao giọng:

- Bạch huynh, bao năm cách xa tôn nhan vẫn như xưa, thật là đáng mừng.

- Khi xưa lệnh đồ và tiểu nữ bị người giả mạo ám toán, đã khiến chúng ta xung đột lẫn nhau, giờ nghĩ lại thật đáng ân hận.

- Dĩ vãng như mây khói, không nên nhắc lại thì hơn. Đáng nực cười là hai tên bại hoại đã giả mạo chúng ta trong tà minh lại có thể che hết tai mắt mọi người trong thiên hạ.

- Chuyện ấy tạm thời chúng ta không cần màng đến, có điều là Dư cô nương đã bôn ba mạo hiểm vì chúng ta, thật khiến chúng ta không sao yên lòng được.

- Đây là lần ấn chúng thứ hai của chúng ta, lần thứ nhất đã bị nữ ma đầu kia thừa cơ ám toán khiến chúng ta lưỡng bại câu thương, giới võ lâm lại tưởng là chúng ta ghen tuông nhau, thật là nực cười.

Bạch Long Xuyên thở dài:

- Lạc huynh cả đời chưa từng cưới vợ, lẽ ra đã sớm kết duyên với Dư cô nương, lúc xưa tiền nội vừa qua đời, lẽ ra tiểu đệ không nên xen vào mới phải.

- Bạch huynh sao lại nói vậy? Tục ngữ có câu "Yếu điều thực nữ, quân tử hiếu cầu", chúng ta không ai có lỗi cả... Giờ chúng ta phải tuân theo di chúc của sư môn, ấn chúng ba lần để định võ lâm chí bảo thuộc về ai.

- Cũng được, vừa rồi về nội lực hai ta vẫn tương đương nhau, lần này chúng ta vẫn là hạn định trong ba trăm chiêu, nếu vẫn không ai phân ra được thắng bại thì đành phải chờ ấn chúng lần thứ ba.

- Có điều là tiểu đệ cũng phải nói rõ, giới võ lâm đã đồn đại Lạc Dật là nghĩa tử của tiểu đệ, đó là sai sự thật. Tiểu đệ cũng từng có gia thất, đã qua đời vì sanh khó, cũng như Bạch huynh trung niên góa vợ, nên Bạch huynh không cần phải tự trách.

- Nếu là môn tuyệt học đó có thể chia ra nghiên luyện, tiểu đệ sẵn sàng bình phân với Lạc huynh.

- Đáng tiếc là tuyệt học này không thể chia sẻ mà phải nghiên luyện trọn bộ. Vả lại đây là di mệnh của sư môn, chúng ta động thủ đi thôi.

Hai người đứng đối mặt nhau trên tầng đá, cách khoảng bốn năm trượng, một người ôm kiếm, một người ôm gươm, không nói chuyện nữa.

Hồ Thiết Sanh bỗng nói:

- Dư tiền bối, chúng ta có thể hiện thân ngăn cản họ được không?

Dư Mộng Chân lắc đầu:

- Không được, họ phụng mệnh sư môn phải ấn chúng ba lần, đây là lần thứ hai, bất kỳ ai cũng không ngăn cản được. Hai người vì võ lâm chí bảo, chẳng rõ đó là vật gì. Tuy nhiên, xem ra họ vẫn có thể phân thắng bại.

Chỉ nghe hai vị cao nhân đồng thanh nói:

- Xin mời!

Đoạn cùng đưa binh khí lên thủ thế. Quần hùng đều ngưng thần nín thở, chú mắt theo dõi bởi hai vị cao nhân này giao thủ có thể nói đây là một cơ hội trăm năm khó gặp.

Lạc Kỳ vùng ô mộc kiếm hư không điểm ra, Bạch Long Xuyên vùng già đón tiếp, chỉ nghe keng một tiếng vang rền, cây cổ tùng phía sau hai người liền bóc vỏ rơi xuống lá tả và tung bay rợp trời.

Hai món binh khí chưa chạm nhau mà đã có uy lực khủng khiếp đến như vậy, quần hùng thấy đều hết sức bội phục.

Dư Mộng Chân lẩm bẩm:

- Võ công của họ lại tinh tiến hơn nữa rồi.

Trong thoáng chốc, hai người đã giao thủ năm sáu chiêu, tiếng vang hệt như sấm rền, chưa đến trăm chiêu, cây cổ tùng phía sau họ đã rơi hết lá và tróc hết vỏ, chỉ còn lại thân cành trơ trụi.

Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên tuy cách không giao thủ nhưng dường như rất là tổn sức, mỗi chiêu đều hết sức nặng nề, chỉ thấy dưới chân họ có sương trắng bốc lên hệt như đứng trên mây.

Hai trăm chiêu qua đi, Lạc Kỳ đã thi triển nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, chỉ thấy trong tay ông ánh bạc lấp lánh, thì ra ô mộc kiếm đã kết tụ một lớp sương trắng.

Ngọn ma già của Bạch Long Xuyên vốn là màu đen, lúc này cũng đã trở thành màu đỏ nhạt, hai món binh khí cách không chạm nhau liền phát ra tiếng xèo xèo như sắt nung bỏ vào nước và hơi trắng bốc lên tỏa rộng đến mấy mươi trượng.

Hồ Thiết Sanh nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi của hai vị cao nhân, bèn thắc mắc hỏi:

- Dư tiền bối, Kiếm Già Minh đã không phải do hai vị tiền bối ấy chủ trì, sao họ lại thể bàng quan tọa thị? Vả lại hai người giả mạo kia trông rất là giống, họ là ai vậy?

- Trong số một người là Bạch Long Sơn, không còn nghi ngờ gì nữa. Còn người giả mạo sư tổ người hẳn cũng là người khi xưa rất gần gũi với sư tổ người, đồng thời vóc dáng và diện mạo cũng giống.

- Âm Dương Song Sát có từng giả mạo hay không?

- Có! Trên Động Đình Hồ chính là họ giả mạo, về sau thì không phải là họ nữa.

Lúc này cuộc đấu giữa hai vị cao nhân càng thêm kịch liệt, và đã gần ba trăm chiêu. Chỉ thấy sương trắng dưới chân họ hòa lẫn với hơi trắng trên không, chỉ còn trông thấy bóng dáng họ lơ mờ mà thôi.

Bỗng, Hồ Thiết Sanh sững sốt kêu lên:

- Ủa! Dư tiền bối, tảng đá dưới chân họ sao lại thấp đi nhiều thế này?

Dư Mộng Chân nghiêm giọng:

- Đã vụn thành bột rồi.

Quần hùng nghe vậy thấy đều giật mình sững sốt, chú mắt nhìn kỹ, quả thấy tảng đá vốn cao mấy trượng giờ đây đã trở nên không đầy một trượng, và trên mặt đất xung quanh trắng xóa một khoảng, hết như phủ lên một lớp tuyết dày.

Bỗng, hai người cùng buông tiếng quát trầm, liền thì tiếng nổ vang lên như long trời lở đất, sương khói cuộn cuộn, cát đá tung bay, không còn trông thấy bóng dáng hai người nữa.

Chỉ nghe từ trong bụi trắng mù mịt vang lên tiếng nói của Lạc Kỳ:

- Bạch huynh, hai ta lại bất phân thắng bại, đành phải chờ lần ấn chứng thứ ba.

Rồi thì hai bóng người như cánh chim to bay vút lên không theo hai hướng ngược nhau, thoáng chốc đã mất dạng.

Bụi phấn từ từ tan đi, quần hùng cùng bật lên một tiếng sững sốt, đứng thừ ra tại chỗ, thì ra hai tảng đá to và cả cây cổ tùng trên ấy thấy đều biến mất, và một lớp bột đá phủ rộng đến mấy mươi trượng.

Dư Mộng Chân dẫn trước phóng ra khỏi bãi đá, lên trên lớp bột đá, mỗi người cũng đi theo sau đến.

Dư Mộng Chân đưa tay chỉ mặt đất nói:

- Các vị hãy nhìn xem, hai tảng đá to khi nãy hoàn toàn biến thành bột, trên mặt đất chỉ còn lại hai gốc đá và bên cạnh còn có hai gốc đá khác, hiển nhiên là họ đã để lại khi xưa, và hai gốc đá cũ cao hơn hai gốc đá mới nửa thước, chứng tỏ công lực của họ đã tinh tiến hơn trước nhiều.

Mọi người đưa mắt nhìn, quả thấy có bốn gốc đá trên mặt đất, và hai gốc đá vừa để lại so với hai gốc đá khi xưa quả thật là thấp hơn nửa thước.

Dư Mộng Chân lại đưa tay chỉ hai tảng đá to ở cách mười mấy trượng nói:

- Các vị hãy nhìn xem, đằng kia hãy còn hai tảng đá to, lần ấn chứng thứ ba giữa họ có lẽ là vẫn ở trong cốc và trên hai tảng đá kia.

Hồ Thiết Sanh thắc mắc hỏi:

- Văn bối có một điều chưa rõ, người chủ trì Kiểm Già Minh và sao lại giả dạng sư tổ và Bạch tiền bối vậy?

Dư Mộng Chân khẽ thở dài:

- Đến giờ thì lão thân nhận thấy không phải vì một chữ tình, mà rất có thể liên quan đến võ lâm chí bảo.

Bạch Diều Hồng bồng hỏi:

- Võ lâm chí bảo có phải Ma Đao và Ma Đao Ca không vậy?

Dư Mộng Chân gật đầu:

- Hẳn là không sai.

Hồ Thiết Sanh lại hỏi:

- Ba chiều kỳ học và bài hát mà tiền bối truyền dạy có phải là tuyệt kỹ Ma Đao và Ma Đao Ca hay không?

Dư Mộng Chân lắc đầu:

- Không phải, bài hát ấy cả người chủ trì Kiểm Già Minh cũng biết, và bài Ma Đao Ca xuất hiện lần thứ nhì cũng là giả.

-VẬY...

- Người muốn hỏi về ngọn quái đao đã mấy lần xuất hiện trên lưng người phải không?

Hồ Thiết Sanh gật đầu:

- Vâng, ngọn đao ấy lần đầu tiên ra khỏi vỏ đầy sét rỉ và có bảy tám chỗ mẻ, rõ ràng là phế vật, chẳng ngờ chỉ vung tay nhẹ là sét rỉ đã rơi đi hết, trở nên sáng chói, mấy chỗ mẻ cũng biến mất, và càng kỳ lạ hơn nữa là có thể đã thương người cách xa năm sáu bước.

Dư Mộng Chân lắc đầu:

- Lão thân cũng không dám khẳng định ngọn đao ấy có phải là Ma Đao hay không, nhưng khinh công của người treo đao cho người đáng kể được gọi là thiên hạ vô song, còn về việc đao có thể đã thương người cách xa mấy bước thì cũng chẳng có gì là lạ.

- Chẳng lẽ đó là do người treo đao đã ngầm trợ giúp ư?

- Trước khi xác định ngọn đao ấy là Ma Đao, chỉ có thể giải thích như vậy, bởi một cao thủ tuyệt đỉnh nấp sau người, muốn làm cho đao đã thương hai người cách xa mấy bước cũng chẳng khó khăn lắm.

Thiên Đài Kỳ Si bỗng hỏi:

- Dư cô nương, theo Lữ mỗ suy đoán, nếu người bịt trong Kiếm Già Minh là nữ nhân, chắc hẳn là...

Dư Mộng Chân khoát tay, nghiêm giọng ngắt lời:

- Người bạch đạo tuyệt đối không nên làm tổn hại danh tiết kẻ khác, hiện tất cả đều chỉ là suy đoán, trước khi vạch trần mặt thật của y, tuyệt đối không nên nói bừa, vì nếu lỡ suy đoán sai thì sẽ ân hận suốt đời.

Hồ Thiết Sanh lại thắc mắc hỏi:

- Tiền bối mới nói Kiếm Già Minh sở dĩ giả mạo gia sư tổ và Bạch tiền bối là vì chữ tình và võ lâm chí bảo, vậy có tác dụng gì?

- Người trong giới võ lâm rất xem trọng danh tiết, người chủ trì Kiếm Già Minh giả mạo Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên là nhằm kích nộ hai vị ấy, khiến họ hiện thân ra.

- Nhưng võ công của người bịt mặt đâu đủ để tranh thua với Dư tiền bối và Lạc Bạch hai vị tiền bối.

- Nếu chúng ta đoán không lầm về y thị, hẳn là y thị còn có một cao thủ tuyệt đỉnh hậu thuẫn, nhưng hiện chưa ra mặt, có lẽ là chờ hai vị Lạc Bạch hiện thân.

Hắc Đao Khách bỗng nói:

- Việc này rất có thể liên quan đến một vụ nghi án hồi trăm năm về trước.

Hồ Thiết Sanh thắc mắc hỏi:

- Xin tiền bối cho biết vụ nghi án gì vậy?

Hắc Dao Khách chậm rãi:

- Hồi trăm năm trước trong võ lâm có ba kỳ phái, đó là Tử Thủ, Thần Cung và Thiết Ông Cung. Ba người là cao thủ tuyệt đỉnh đứng đầu võ lâm, giao tình giữa họ rất sâu đậm, đã cùng nhau nghiên cứu một môn tuyệt học, môn tuyệt học ấy tên gọi là gì, không ai được biết. Tuy nhiên, theo mọi người suy đoán, môn tuyệt học ấy mà ra đời, chắc chắn sẽ thiên hạ vô địch thủ. Sau khi nghiên cứu thành công, chủ nhân Thần Cung và Tử Thủ không bao lâu đã chết vì tẩu hỏa nhập ma, nghe đâu quyển bí kíp ấy đã lọt vào tay Thiết Ông Cung...

Dư Mộng Chân bỗng mỉm cười nói:

- Các vị có biết môn nhân của Tử Thủ và Thần Cung là ai không?

Hắc Dao Khách ngó người:

- Đó thì...

- Bạch Long Xuyên chính là truyền nhân của Tử Thủ, Lạc Kỳ là đời thứ nhì của Thần Cung, còn chủ nhân của Thiết Ông Cung, hẳn là các vị các vị có thể đoán ra được.

Quần hùng sững sốt, Hồ Thiết Sanh nói:

- Chẳng lẽ người bịt mặt trong Kiếm Già Minh là truyền nhân của Thiết Ông Cung ư?

Dư Mộng Chân gật đầu:

- Có lẽ không sai, thật ra truyền nhân của Thiết Ông Cung có hai người, một nam một nữ. Nam là sư huynh, võ công cao hơn nữ một bậc, chuyện này ngoài Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên ra, chỉ e còn có lão thân biết mà thôi.

Hắc Dao Khách nói:

- Vật là tin tức của Trần mỗ không mấy chính xác ư?

Dư Mộng Chân chậm rãi nói:

- Vì bí kíp tuyệt thế ở trong tay Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên, khi này các vị cũng đã nghe rồi, nếu như không phải ở trong tay Thiết Ông Cung thì hai vị chủ nhân Tử Thủ và Thần Cung chết thật lắt léo. Quyển bí kíp ấy vốn trong tay Thiết Ông Cung, sao lại rơi vào tay môn hạ Tử Thủ và Thần Cung, bí mật này e chỉ có Lạc Kỳ và Bạch Long Xuyên cùng với môn nhân của Thiết Ông Cung là biết được thôi.

Bạch Điều Hồng ngạc nhiên:

- Hôm trước văn bối phụng mệnh Vân Trung Phiêu mang ngọc xoa của tiền bối đến mời Lạc, Bạch hai vị tiền bối, chả lẽ hai người được mời đi cũng là giả ư?

Dư Mộng Chân ngẫm nghĩ chốc lát:

- Theo lão thân nghĩ, hai người ấy là thật, có lẽ sau khi đến tổng đàn Kiểm Già Minh, phát hiện ra đó là một sự lừa đảo mới bỏ đi.

Bỗng thấy một bóng người lướt nhanh đến, thì ra là Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu.

Văn Thân Dã Tẩu vừa thấy Dư Mộng Chân, lòng hết sức xúc động, bởi xưa kia lão cũng từng là người tha thiết yêu Dư Mộng Chân.

Quần hùng sau một hồi bàn tính, liền tức lên đường đến tổng đàn Kiểm Già Minh.

Trên đường, Hồ Thiết Sanh quay sang Bạch Điều Hồng khẽ nói:

- Hạng ma đầu như Tư Mã Ngưu mà cũng cam nguyện ra sức vì Dư tiền bối, đủ thấy sức mạnh của tình yêu thật là ghê gớm.

Văn Thân Dã Tẩu công lực dường nào, nghe vật liền nói:

- Hai người nói xấu gì lão phu vậy hả?

Thiên Đài Kỳ Si tiếp lời:

- Họ nói Tư Mã huynh già rồi mà còn đa tình...

Dư Mộng Chân tuy tuổi đã gần sáu mươi, nhưng xem ra chỉ mới ba mươi ngoài, bất giác đỏ mặt nói:

- Đúng là mồm chó chẳng thể nào mọc ngà voi, Lữ huynh không bao giờ nói ra được một lời đúng đắn.

Đến trước cổng tổng đàn Kiểm Già Minh, mọi người dừng lại, chỉ thấy mấy mươi cao thủ đứng dàn thành một hàng ngang trên quảng trường trước cổng.

Người bịt mặt đứng giữa, hai bên là Vân Trung Phiêu Cổ Thương, Bạch Long Sơn, Thánh Thủ Thái Hoa Hoắc Phi, Bạch Phàm, Âm Dương Song Sát, anh em Bàn Long Đao họ Cổ, Nhất Trửu Thiên Lý Chiếm Trung, Thiên Cầu Phệ Hồn Lâu Thất, Thiểm Điện Trửu Kim Phong và Thôi Miêu Tú Sĩ Tiêu Dũng.

Phía sau là hơn năm mươi đại hán, cũng là cao thủ có hạng.

Văn Thân Dã Tẩu nhìn Thánh Thủ Thái Hoa gất giọng nói:

- Hoắc Phi, ngươi còn chưa cút sang đây hả?

Thánh Thủ Thái Hoa vốn rất sợ sư huynh, nghe vậy hết sức phân vân khó xử.

Người bịt mặt bỗng trầm giọng nói:

- Lệnh sư huynh bảo sang thì Hoắc huynh cứ sang.

Thánh Thủ Thái Hoa sững sốt:

- Chủ nhân bảo tại hạ sang bên kia ư?

- Không sai.

Thánh Thủ Thái Hoa vốn là người không có chủ trương, liền ôm quyền nói:

- Vậy thì Hoắc mỗ đành phải sang thôi.

Đoạn sải bước đi về phía quần hùng, vừa mới đi được năm sáu bước, bỗng người bịt mặt quát to:

- Quay lại đây.

Hoắc Phi giật mình chững bước, chưa kịp quay đầu lại, bên hai phía đều có một người lao ra, mỗi người nắm lấy một cánh tay Hoắc Phi kéo mạnh, chỉ nghe soạt một tiếng, Hoắc Phi không kịp hự lên một tiếng đã bị xé làm đôi.

Thì ra hai người ấy là Vân Trung Phiêu và Văn Thân Dã Tẩu.

Văn Thân Dã Tẩu ném nửa phần thi thể xuống, trầm giọng quát:

- Cổ Thương, ngươi làm gì vậy hả?

Vân Trung Phiêu cười gằn:

- Đưa hấn lên tây thiên.

Vừa dứt lời Văn Thân Dã Tẩu đã tung ra một chiêu Thất Tuyệt Chưởng, đồng thời hàng ngàn con Văn Thân Khâu Dẫn cùng lúc bay ra lao vào Vân Trung Phiêu.

Vân Trung Phiêu tuy chẳng sợ Thất Tuyệt Chưởng, nhưng hết sức khiếp hãi những con Văn Thân Khâu Dẫn, liền vội thoái lui.

Người bịt mặt hai tay áo vung động, cuồng phong nổi dậy, hàng ngàn con Văn Thân Khâu Dẫn liền bị đẩy ngược về, gằn giọng quát:

- Dừng tay! Dư Mộng Chân, tôn giá có dám đấu với bốn nhân trăm chiêu không?

Dư Mộng Chân ngạo nghễ đáp:

- Có gì mà không dám!

Đồng thời, Dư Mộng Chân tung mình lao về phía người bịt mặt, trầm giọng nói:

- Âm mưu của tôn giá đã bị vạch trần rồi, còn chưa mau hiện nguyên hình ư?

Người bịt mặt cười khẩy:

- Tiểu tử, ngươi hãy trao ra Ma Đao, bốn nhân hoán đổi cho ngươi một vật.
- Ma Đao là võ lâm chí bảo, tôn giá có vật gì để trao đổi.
- Ngươi hãy nhìn xem.

Người bịt mặt quay lại chỉ ra sau, chỉ thấy hai đại hán tả hữu cặp lấy Bạch Ngọc Quyên đi ra, Bạch Ngọc Quyên sắc mặt trắng bệch, hết sức tiều tụy, nàng không nói một lời, nhìn chăm chăm vào Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh lòng đau như cắt, lớn tiếng nói:

- Ma đầu, ngươi hãy thả Bạch Ngọc Quyên ra, Hồ mỗ bằng lòng dùng thủ cấp của mình để trao đổi.

Người bịt mặt cười khẩy:

- Thủ cấp của ngươi không quan trọng bằng Ma Đao, bốn nhân cần Ma Đao chứ không cần thủ cấp.

Hồ Thiết Sanh gắt giọng:

- Hồ mỗ làm gì có Ma Đao? Ngươi đừng cố ý ép buộc Hồ mỗ làm điều không thể làm.
- Ngươi không trao ra Ma Đao, bốn nhân quyết không thả người.

Hồ Thiết Sanh giận run, nghiến răng nói:

- Ma đầu, một này nào đó Hồ mỗ sẽ...

Đột nhiên tiếng rít gió vang lên, chỉ thấy một vệt sáng lục như tia chớp bay đến, bịch một tiếng, một ngọn quai đao luân vũ rơi xuống ngay bên Hồ Thiết Sanh.

- o O o -